

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

σκοτεινή
φλόγα

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 4

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTALS SERIES: DARK FLAME

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: Σκοτεινή φλόγα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λυδία Κολουδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Goddard

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© 2010 by Alyson Noël, LLC

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: Herman Estevez

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-892-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΦΛΟΓΑ

οι αθάνατοι βιβλίο 4

Μετάφραση: Ανδία Κολυδά

Στη Ρόουζ Χίλιαρντ
Είναι θαυμάσιο να δουλεύεις μαζί της.
Δε θα τα είχα καταφέρει χωρίς εκείνη.

Κοίταξα το δύστυχο, αξιοθρήνητο τέρας που είχα
δημιουργήσει.

Μέρι Σέλεϊ,
Φρανκενστάιν

«Τι στην ευχή!»

Η Χείβεν παραμερίζει το κέικ, εκείνο με το ροζ γαρνίρισμα, την κόκκινη τρούφα και την ασημί χάρτινη συσκευασία, ενώ τα υπερβολικά βαμμένα μάτια της αναζητούν τα δικά μου την ώρα που εγώ σαρώνω με το βλέμμα μου το πολυσύχναστο εμπορικό κέντρο και ζαρώνω στη θέση μου. Έχω μετανιώσει που αποφάσισα να έρθουμε εδώ – ήμουν ανόητη που σκέφτηκα ότι μια βόλτα στο αγαπημένο της ζαχαροπλαστείο μια όμορφη καλοκαιρινή μέρα θα ήταν το ιδανικό μέρος για να της αποκαλύψω τα νέα. Λες κι αυτό το μικρό κέικ φράουλας θα μπορούσε με κάποιον τρόπο να γλυκάνει το μήνυμα. Τώρα, εύχομαι απλώς να είχαμε μείνει στο αυτοκίνητο.

«Πιο σιγά. Σε παρακαλώ...» Θέλω να μιλήσω γλυκά, αντί γι' αυτό όμως ακούγομαι τελικά σαν καμιά γεροπαραξενή δασκάλα της παλιάς εποχής. Την παρακολουθώ να γέρνει προς τα εμπρός, να στερεώνει τις μακριές αφέλειες με τις πλατινέ ανταύγειες πίσω από το αυτί της και να μισοκλείνει τα μάτια.

«Ορίστε; Σοβαρολογείς; Θέλω να πω, μου πετάς μια κεραμίδα τεραστίων διαστάσεων – το εννοώ, τεραστίων!– που κάνει τα αυτιά μου να βουίζουν και το κεφάλι μου να γυρίζει ακόμη, και ενώ έχω ανάγκη κατά κάποιον τρόπο να το επαναλάβεις απλώς για να βεβαιωθώ ότι όντως είπες αυτό που

νομίζω, το μόνο που σε απασχολεί είναι ότι μιλάω πολύ δυνατά; Με κοροϊδεύεις;»

Κουνάω το κεφάλι μου και ρίχνω μια ματιά γύρω μου περνώντας σε ολική φάση περιορισμού των απωλειών. Χαμηλώνω τη φωνή μου και λέω: «Απλώς... δεν πρέπει να το μάθει κανένας. Πρέπει να μείνει μυστικό. Επιβάλλεται!» τη συμβουλεύω, για να συνειδητοποιήσω πολύ αργά πλέον ότι μιλάω στο μοναδικό άτομο που δεν κατάφερε ποτέ να κρατήσει κανένα μυστικό, πολύ περισσότερο δικό της.

Παίζει τα μάτια της και πέφτει πίσω στη θέση της μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια της, ενώ εγώ κοντοστέκομαι και την παρατηρώ πιο προσεκτικά για να δω αποκαρδιωμένη ότι τα σημάδια είναι ήδη εκεί σε όλο τους το μεγαλείο: το χλωμό δέρμα της είναι λαμπερό, καθαρό και σχεδόν χωρίς καθόλου πόρους ενώ τα κυματιστά καστανά μαλλιά της με την ξανθιά τούφα μπροστά είναι τόσο αστραφτερά και γυαλιστερά που θυμίζουν διαφήμιση ακριβού σαμπουάν· ακόμη και τα δόντια της έχουν γίνει πιο ίσια και πιο λευκά, γεγονός που με κάνει να αναρωτιέμαι πώς συνέβη τόσο γρήγορα, μόνο με μερικές γουλιές από το ελιξίριο, όταν στη δική μου περίπτωση χρειάστηκε τόσο χρόνο.

Τα μάτια μου εξακολουθούν να ταξιδεύουν πάνω της ενώ παίρνω μια μεγάλη ανάσα και βουτάω στα βαθιά. Εγκαταλείπω την πάγια θέση μου να μην κρυφακούω τις μύχιες σκέψεις της φίλης μου και πασχίζω να δω καλύτερα, να ριξω μια ματιά στην ενέργειά της, στις λέξεις που δε μοιράζεται. Είμαι σίγουρη ότι αν υπάρχει κάποια στιγμή που η κατασκοπεία δικαιολογείται, αυτή είναι τούτη εδώ.

Αντί για τη συνηθισμένη προνομιούχα θέση μου όμως συναντώ έναν αδιαπέραστο τοίχο που μου εμποδίζει την είσοδο. Ακόμη και όταν γλιστρώ ανέμελα το χέρι μου προς τα

εμπρός και χτυπάω τις άκρες των δακτύλων μου πάνω στις δικές της, προσποιούμενη ότι ενδιαφέρομαι για το ασημένιο δαχτυλίδι της με το κρανίο, δε λαμβάνω τίποτε.

Το μέλλον της κρύβεται από μένα.

«Απλώς, είναι τόσο...» Ξεροκαταπίνει και κοιτάζει γύρω της παρατηρώντας το κελαρυστό σιντριβάνι, τη νεαρή μητέρα που σπρώχνει ένα καρτσάκι μιλώντας δυνατά στο κινητό της, την παρέα των κοριτσιών που βγαίνουν από ένα μαγαζί ειδών κολύμβησης με φορτωμένες τσάντες – κοιτάζει οπουδήποτε, εκτός από εμένα.

«Ξέρω ότι είναι δύσκολο να το δεχτείς, παρ' όλα αυτά...» Σηκώνω τους ώμους. Γνωρίζω ότι πρέπει να της το εξηγήσω καλύτερα, αλλά αγνωώ πώς να το κάνω.

«Δύσκολο να το δεχτώ; Έτσι το βλέπεις εσύ;» Κουνάει το κεφάλι της και χτυπάει τα δάχτυλά της πάνω στο μπράτσο της πράσινης μεταλλικής καρέκλας ενώ το βλέμμα της ταξιδεύει αργά πάνω μου.

Αναστενάζω και εύχομαι να το είχα χειριστεί καλύτερα, εύχομαι να μπορούσα να κάνω κάτι για να το ανατρέψω, αλλά είναι πολύ αργά πια. Δεν έχω άλλη επιλογή από το να αντιμετωπίσω το μπέρδεμα που δημιούργησα. «Μάλλον ήλπιζα ότι θα το έβλεπες κι εσύ έτσι». Σηκώνω τους ώμους. «Είναι τρελό. Το ξέρω».

Παίρνει μια βαθιά ανάσα με πρόσωπο τόσο ακίνητο, τόσο ατάραχο, που είναι αδύνατον να το διαβάσω. Είμαι έτοιμη να μιλήσω, έτοιμη να αρχίσω να εκλιπαρώ για τη συγγνώμη της, όταν λέει: «Σοβαρά; Με έκανες θάνατη; Δηλαδή, θέλεις να πεις... στ' αλήθεια;»

Γνέφω καταφατικά. Το στομάχι μου έχει γίνει ένα κουβάρι από νεύρα. Ανασηκώνομαι ισιώνοντας την πλάτη και τραβάω πίσω τους ώμους ενώ προετοιμάζομαι για το χτύπημα

που έρχεται σίγουρα προς το μέρος μου. Ξέρω πως ό,τι κι αν κάνει, λεκτικά ή σωματικά, πρέπει να το δεχτώ. Διέλυσα τη ζωή που ήξερε μέχρι τώρα, και δε μου αξίζει τίποτε καλύτερο.

«Απλώς είμαι...» Κρατάει την ανάσα της και ανοιγοκλείνει τα μάτια αρκετές φορές. Η αύρα της είναι αόρατη, και τώρα που την έκανα σαν κι εμένα δε μου προσφέρει κανένα στοιχείο για τη διάθεσή της. «Να... Έχω σοκαριστεί τελείως. Μιλάω σοβαρά. Δεν ξέρω καν τι να πω».

Σφίγγω τα χείλη μου και όταν αφήνω τα χέρια μου να πέσουν πάνω στα πόδια μου, το κρυστάλλινο βραχιόλι με το πέταλο που φοράω πάντα τινάζεται. Έπειτα καθαρίζω το λαιμό μου και λέω: «Χείβεν, άκου, λυπάμαι πολύ... τόσο μα τόσο πολύ... Δεν έχεις ιδέα. Εγώ απλώς...» Κουνάω το κεφάλι μου και, παρόλο που ξέρω ότι πρέπει να μπω στο θέμα, νιώθω ότι πρέπει πρώτα να εξηγήσω τα πράγματα από τη δική μου πλευρά... τη δύσκολη επιλογή που αναγκάστηκα να κάνω... πώς ένιωσα όταν την είδα τόσο χλωμή, τόσο αβοήθητη, να παραπαίει στο χείλος του θανάτου... η κάθε βαριά ανάσα να δείχνει πως θα είναι πιθανότατα και η τελευταία της...

Πριν καταφέρω να ξεκινήσω καν, σκύβει κοντά μου, ανοίγει διάπλατα τα μάτια της, τα καρφώνει στα δικά μου και λέει: «Είσαι παλαβή;» Κουνάει το κεφάλι της. «Μου απολογείσαι, τη στιγμή που εγώ κάθομαι εδώ, τόσο ενθουσιασμένη, τόσο κατάπληκτη, που δεν μπορώ καν να φανταστώ πώς θα μπορέσω ποτέ να σου το ανταποδώσω!»

Ε;

«Εννοώ, αυτό είναι τόσο απίθανο!» Χαμογελάει χοροπηδώντας πάνω-κάτω στο κάθισμά της και το πρόσωπό της φωτίζεται σαν μια λάμπα χιλίων βατ. «Είναι πραγματικά το πιο απίθανο πράγμα που μου έχει συμβεί ποτέ. Και το χρωστάω σε σένα!»

Ξεροκαταπίνω κοιτώντας νευρικά γύρω μου, δίχως να ξέρω πώς να αντιδράσω. Δεν το περίμενα αυτό. Δεν ήμουν προετοιμασμένη γι' αυτό. Αν και, σε γενικές γραμμές, ο Ντέιμεν με είχε προειδοποιήσει ακριβώς για κάτι τέτοιο.

Ο Ντέιμεν... ο καλύτερος φίλος μου... η αδελφή ψυχή μου... η αγάπη της ζωής μου· το απίστευτα γοητευτικό, σέξι, έξυπνο, ταλαντούχο, υπομονετικό και γεμάτο κατανόηση αγόρι μου που ήξερε τι θα συνέβαινε και με ikέτευσε να έρθει μαζί μου, ειδικά γι' αυτόν το λόγο. Αλλά εγώ ήμουν πολύ πεισματάρη. Επέμενα να το κάνω μόνη μου. Εγώ είμαι αυτή που την άλλαξε. Εγώ είμαι αυτή που την έκανε να πιει το ελιξίριο. Άρα, εγώ είμαι αυτή που θα πρέπει να της εξηγήσει. Μόνο που τα πράγματα δεν πηγαίνουν καθόλου όπως περίμενα. Ούτε κατά διάνοια.

«Εννοώ, είναι σαν να είσαι βρικόλακας, σωστά; Χωρίς αίματα και τέτοια...» Τα λαμπερά της μάτια αναζητούν με λαχτάρα τα δικά μου. «Και χωρίς τα φέρετρα και την αποφυγή του ήλιου!» Η φωνή της δυναμώνει από ενθουσιασμό. «Είναι τόσο απίθανο! Σαν ένα όνειρο που γίνεται πραγματικότητα. Όλα αυτά που ήθελα πάντα επιτέλους έχουν συμβεί! Είμαι βαμπίρ! Ένα όμορφο βαμπίρ, αλλά χωρίς τις φρικιαστικές παρενέργειες!»

«Δεν είσαι βαμπίρ», λέω με φωνή άχρωμη, άτονη, ενώ αναρωτιέμαι πώς φτάσαμε σ' αυτό το σημείο. «Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα».

Όχι, δεν υπάρχουν βρικόλακες, λυκάνθρωποι, ξωτικά, νεράιδες. Μόνον Αθάνατοι που οι στρατιές τους, χάρη στον Ρόμαν και σε μένα, πολλαπλασιάζονται με γοργούς ρυθμούς...

«Και πώς είσαι σίγουρη γι' αυτό;» ρωτάει η Χέιβεν με το φρύδι της ανασηκωμένο.

«Γιατί ο Ντέιμεν έχει ζήσει πολύ περισσότερο από μένα»,

λέω. «Και δε συνάντησε ποτέ ο ίδιος κανέναν, ούτε και κάποιον που να έχει συναντήσει. Υποθέτουμε ότι οι μύθοι για τους βρικόλακες προέρχονται από τους Αθανάτους, απλώς με κάποιες μεγάλες διαστρεβλώσεις, όπως το ότι τρέφεται με αίμα, το ότι δεν μπορείς να βγαίνεις έξω στον ήλιο και το όλο θέμα με την αλλεργία στα σκόρδα». Γέρνω κοντά της. «Έχουν προστεθεί όλα για επιπλέον εφέ».

«Ενδιαφέρον!» Κουνάει το κεφάλι, μολονότι το μυαλό της είναι ολοφάνερα κάπου αλλού. «Μπορώ ακόμη να τρώω τα κέικ που μ' αρέσουν;» Γνέφει προς το διαλυμένο κέικ φράουλας. Η μία πλευρά έχει καταρρεύσει και έχει γίνει ένα με τη χάρτινη συσκευασία ενώ η άλλη παραμένει αφράτη, σκέτη πρόκληση. «Η υπάρχει κάτι άλλο που θα πρέπει να...» Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα και, χωρίς να μου αφήσει χρόνο να απαντήσω, χτυπάει το τραπέζι και τσιρίζει: «Θεούλη μου! Είναι εκείνος ο χυμός, έτσι; Εκείνο το κόκκινο πράγμα που πίνετε συνέχεια εσύ και ο Ντέμεν! Αυτό είναι ε; Λοιπόν, τι περιμένεις! Δώσ' το μου αμέσως, ας το επισημοποιήσουμε. Ανυπομονώ να ξεκινήσω!»

«Δεν έχω φέρει καθόλου», λέω· και όταν βλέπω την απογοήτευση να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της, σπεύδω να εξηγήσω. «Άκου, ξέρω ότι νομίζεις πως όλα αυτά ακούγονται τέλεια και τα λοιπά... και κάποια από αυτά είναι, όσο γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία. Εννοώ, δε θα γεράσεις ποτέ, δε θα έχεις ποτέ σπυράκια ή ψαλίδα, δε θα χρειαστεί ποτέ να κάνεις γυμναστική και μπορεί ακόμη και να ψηλώσεις... ποιος ξέρει; Αλλά υπάρχουν και κάποια άλλα πράγματα. Πράγματα που πρέπει να γνωρίζεις. Πράγματα που πρέπει να σου εξηγήσω για να—» Σταματώ απότομα όταν βλέπω τη Χείβεν να πηδάει από την καρέκλα της με σβελτάδα και χάρη γάτας – άλλη μια παρενέργεια της αθανασίας.

Χοροπηδάει από το ένα πόδι στο άλλο και λέει: «Σε παρακαλώ! Τι να ξέρω; Από τη στιγμή που μπορώ να πηδάω ψηλότερα, να τρέχω γρηγορότερα, να μη γερνάω ποτέ ή να μαράζωνω, τι άλλο μπορεί να χρειάζομαι; Μου φαίνεται ότι αυτά μου αρκούν για την υπόλοιπη αιωνιότητα».

Κοιτάζω νευρικά γύρω μου, αποφασισμένη να κάμψω τον ενθουσιασμό της πριν κάνει καμιά τρέλα – κάτι που θα προσελκύσει το είδος της προσοχής που θέλουμε να αποφύγουμε. «Χέιβεν, σε παρακαλώ. Κάθισε. Είναι σοβαρό. Έχω κι άλλα να σου εξηγήσω. Πολλά...» ψιθυρίζω. Αλλά τα λόγια μου δεν έχουν απολύτως κανένα αποτέλεσμα. Εκείνη στέκεται απέναντί μου κουνώντας το κεφάλι της και αρνείται να μετακινηθεί. Έχει μεθύσει τόσο με την καινούργια, αθάνατη δύναμή της, που περνάει από την ανυπακοή κατευθείαν στην επίθεση.

«Όλα είναι σοβαρά για σένα, Έβερ. Όλα όσα λες και κάνεις είναι τόσο αναθεματισμένα σοβαρά. Εννοώ, πραγματικά, μου δίνεις τα κλειδιά του βασιλείου και μετά απαιτείς να μείνω στη θέση μου για να με προειδοποιήσεις για τη σκοτεινή πλευρά; Πόσο παράλογο είναι αυτό;» Στριφογυρίζει τα μάτια της. «Έλα, χαλάρωσε λιγάκι, εντάξει; Άφησέ με να το δοκιμάσω, να κάνω ένα τεστ, να δω τι είμαι ικανή να κάνω. Θα παραβγούμε ακόμη και στο τρέξιμο! Η πρώτη που θα φτάσει από το πεζοδρόμιο στη βιβλιοθήκη κερδίζει!»

Κουνάω το κεφάλι μου και αναστενάζω. Εύχομαι να μη χρειαζόταν να το κάνω, αλλά ξέρω ότι μια μικρή δόση τηλεκίνησης απαιτείται. Είναι το μόνο που θα βάλει ένα τέλος σε όλα αυτά και θα της δείξει ποιος είναι στ' αλήθεια το αφεντικό εδώ. Στενεύω τα μάτια μου, εστιάζω στην καρέκλα της με όλη μου τη δύναμη και την οδηγώ πάνω στις πλάκες του πεζοδρομίου τόσο γρήγορα, που την κάνω να λυγίσει τα γόνατά της και την αναγκάζω να καθίσει.

«Ει! Αυτό πόνεσε!» Τρίβει το πόδι της και με αγριοκοιτάζει.

Εγώ όμως απλώς σηκώνω τους ώμους. Είναι Αθάνατη, δεν πρόκειται να μελανιάσει. Εξάλλου, έχω πολλά ακόμη να της εξηγήσω και λίγο χρόνο, αν συνεχίσει έτσι. Σκύβω προς το μέρος της και αφού βεβαιωθώ ότι έχω την αμέριστη προσοχή της λέω: «Πίστεψέ με, δεν μπορείς να παίξεις το παιχνίδι όταν δε γνωρίζεις τους κανόνες. Και αν δε γνωρίζεις τους κανόνες, κάποιος θα πληγωθεί».

Η Χείβεν ορμάει μέσα στο αμάξι μου, στριμώχνει το σώμα της προς την πόρτα και στηρίζει τα πόδια της πάνω στο κάθισμα. Συνοφρυώνεται, με αγριοκοιτάζει και αρχίζει να μουρμουρίζει ένα τροπάριο από παράπονα εναντίον μου, όσο εγώ βγαίνω από το πάρκιν στο δρόμο.

«Κανόνας νούμερο ένα». Της ρίχνω μια ματιά και διώχνω τα μακριά ξανθά μαλλιά μου από το πρόσωπό μου, αποφασισμένη να αγνοήσω το ολοφάνερα εχθρικό βλέμμα της. «ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ!» Κάνω μια παύση για να αφομοιώσει τις λέξεις και προσθέτω: «Σοβαρά. Δεν μπορείς να το πεις στη μαμά σου, στον μπαμπά σου, στον μικρότερο αδερφό σου, τον Όστιν...»

«Σε παρακαλώ!» Μετατοπίζεται, σταυρώνει και ξεσταυρώνει τα πόδια της, τραβάει τα ρούχα της και κουνάει το πόδι της τόσο νευρικά και τόσο αμήχανα, που είναι φανερό ότι δεν αντέχει να κάθεται εδώ, παγιδευμένη μαζί μου σ' αυτόν το χώρο. «Έτσι κι αλλιώς, δεν τους μιλάω σχεδόν καθόλου», λέει. Μετά, κατσουφιάζει. «Επιπλέον, επαναλαμβάνεσαι. Μου το έχεις πει ήδη εκατό φορές! Οπότε, εμπρός, συνέχισε, ας τελειώνουμε επιτέλους μια και καλή με όλα αυτά, για να μπορέσω να βγω από δω μέσα και ν' αρχίσω την καινούργια ζωή μου».

Ξεροκαταπίνω. Αρνούμαι να την αφήσω να με ζορίσει ή να

με μεταπείσει, σταματάω σ' ένα φανάρι και την κοιτάζω. Αποφασισμένη να της δώσω να καταλάβει τη σοβαρότητα αυτής της κατάστασης, προσθέτω: «Σου υπογραμμίζω ότι δεν πρέπει να το μάθει ούτε ο Μάιλς. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να του το πεις!»

Στριφογυρίζει τα μάτια της και παίζει με το δαχτυλίδι της, περιστρέφοντάς το επανειλημμένα γύρω από το μεσαίο δάχτυλό της, ενώ είναι φανερό ότι μπαίνει στον πειρασμό να μου το πετάξει στα μούτρα. «Ωραία! Δεν πρέπει να το πω σε κανέναν. Το 'πιασα!» λέει μέσα από τα δόντια της. «Πάμε παρακάτω, σε παρακαλώ».

«Μπορείς να συνεχίσεις να τρως κανονικό φαγητό». Περνάω από τη διασταύρωση αυξάνοντας κάπως την ταχύτητα. «Αλλά δε θα θέλεις να το κάνεις πάντα, μια που το ελιξίριο είναι αρκετά χορταστικό και σου παρέχει όλες τις θρεπτικές ουσίες που χρειάζεσαι. Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να τηρείς τα προσχήματα, οπότε πρέπει τουλάχιστον να προσποιείσαι ότι τρως μπροστά στον κόσμο».

«Αχ όπως εσύ!» Με κοιτάζει ανασηκώνοντας το ένα φρύδι και σουφρώνοντας τα χείλη σ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. «Ξέρεις, που κάθεσαι στο μεσημεριανό, κομματιάζεις το σάντουιτς και θρυμματίζεις τα πατατάκια σου νομίζοντας ότι δεν το προσέχει κανένας; Αυτό κάνεις όλον αυτό τον καιρό λοιπόν; Τηρείς τα προσχήματα; Γιατί ο Μάιλς και εγώ νομίζαμε ότι είχες κάποια διαταραχή της όρεξης».

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και συγκεντρώνομαι στην οδήγηση, διατηρώντας σε υποφερτά όρια την ταχύτητά μου. Αρνούμαι να την αφήσω να με επηρεάσει. Αυτό είναι το κάρμα, για το οποίο μιλάει συνεχώς ο Ντέμεν. Όλες οι πράξεις μας προκαλούν κάποια αντίδραση. Να πού με οδήγησε η δική μου πράξη. Ωστόσο, ακόμη και αν μπορούσα να γυρίσω πί-

σω και να τα κάνω όλα από την αρχή, δε θα άλλαζα τίποτε. Θα διάλεγα ακριβώς το ίδιο. Προτιμώ αυτή τη στιγμή, όσο άχαρη κι αν είναι, από το να πήγαινα στην κηδεία της.

«Θεούλη μου!» Με κοιτάζει, ανοίγοντας το στόμα και γουρλώνοντας τα μάτια, ενώ η φωνή της γίνεται δυνατή και τσιριχτή καθώς λέει: «Νομίζω... νομίζω ότι το άκουσα αυτό!»

Οι ματιές μας διασταυρώνονται· και μολονότι η κουκούλα του αυτοκινήτου είναι στη θέση της, μολονότι ο ήλιος μάς χτυπάει στο πρόσωπο, το δέρμα μου αμέσως παγώνει.

Αυτό δεν είναι καλό. Δεν είναι καθόλου καλό.

«Τις σκέψεις σου! Σκεφτόσουν κάτι σχετικό με το ότι χαιρεσαι που δε χρειάστηκε να πας στην κηδεία μου, σωστά; Εννοώ, άκουσα κυριολεκτικά τις λέξεις σου μέσα στο μυαλό μου. Είναι απλώς απίθανο!»

Αμέσως υψώνω την ασπίδα μου, απαγορεύοντας την πρόσβαση στο μυαλό μου, στην ενέργειά μου, σε όλα· στα πάντα. Έχω φρικάρει εντελώς από αυτή την ικανότητά της, όταν εγώ δεν μπορώ να διαβάσω τις δικές της σκέψεις – και δεν είχα καν την ευκαιρία να της δείξω πώς να θωρακίζει τον εαυτό της!

«Άρα, δεν αστειευόσασταν εσείς οι δύο, σωστά; Για το θέμα με την τηλεπάθεια... Εσύ και ο Ντέιμεν όντως διαβάσετε ο ένας τη σκέψη του άλλου».

Γνέφω αργά, διστακτικά, ενώ με παρατηρεί με ένα βλέμμα που είναι πιο λαμπερό από κάθε άλλη φορά. Η συνηθισμένη βασική καστανή απόχρωση των ματιών της, που την άλλαζε συχνά με φακούς επαφής σε παλαβά χρώματα, έχει μεταμορφωθεί τώρα σ' ένα εκπληκτικό μείγμα χρωμάτων από χρυσό, τοπάζ και μπρούντζο – άλλη μια παρενέργεια της αθανασίας.

«Πάντα ήξερα ότι είστε παράξενοι εσείς οι δύο. Εδώ, όμως, αλλάζουμε εντελώς επίπεδο. Και τώρα, μπορώ να το κάνω κι εγώ! Ποπό! Μακάρι να ήταν εδώ ο Μάιλς!»

Κλείνω τα μάτια μου και κουνάω το κεφάλι μου. Προσπαθώ να διατηρήσω την υπομονή μου και αναρωτιέμαι πόσες φορές ακόμη θα πρέπει να το επαναλάβω. Ξαφνικά, πατάω φρένο για έναν πεζό και λέω: «Δεν μπορείς όμως να το πεις στον Μάιλς. Θυμάσαι; Τα είπαμε αυτά».

Σηκώνει αδιάφορα τους ώμους, μια ένδειξη ότι τα λόγια μου από το ένα αντί μπαίνουν και από το άλλο βγαίνουν. Έπειτα στριφογυρίζει αδιάκοπα μια τούφα λαμπερά καστανά μαλλιά γύρω από το δείκτη της και χαμογελάει όταν μια μαύρη Bentley που την οδηγεί κάποιο παιδί από το σχολείο μας σταματάει ακριβώς δίπλα μας.

«Καλά, καλά! Σοβαρά τώρα, δε θα του το πω. Χαλάρωσε, επιτέλους, εντάξει;» λέει και ύστερα εστιάζει στο συμμαθητή μας. Του χαμογελάει, τον φλερτάρει και τον χαιρετάει – φτάνει στο σημείο να του στείλει ένα σωρό φιλιά στον αέρα. Και όταν εκείνος την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια, η Χέιβεν ξεσπάει σε γέλια. «Το μυστικό είναι ασφαλές. Απλώς, έχω συνηθίσει όταν συμβαίνει κάτι συναρπαστικό να το κουβεντιάζω, αυτό είναι όλο. Είναι συνήθεια. Είμαι σίγουρη ότι θα το ξεπεράσω. Όπως και να έχει όμως, πρέπει να το παραδεχτείς. Είναι φοβερό, έτσι; Εννοώ, πώς αντέδρασες εσύ όταν το έμαθες; Δεν τα είδες όλα;» Με κοιτάζει και προσθέτει χαμογελαστά: «Συγγνώμη για το λογοπαίγνιο».

Σμίγω τα φρύδια και πατάω το γκάζι με περισσότερη δύναμη απ' όσο ήθελα. Το αμάξι τινάζεται προς τα εμπρός ενώ το μυαλό μου ταξιδεύει προς τα πίσω, σ' εκείνη την πρώτη μέρα – ή τουλάχιστον στην πρώτη φορά που ο Ντέιμεν προσπάθησε να μου πει στο χώρο στάθμευσης του σχολείου τα νέα που μου άλλαξαν τη ζωή. Δε θα μπορούσα να ενθουσιαστώ λιγότερο. Μετά, τη δεύτερη φορά που επέμεινε να μου εξηγήσει το μεγάλο και μπερδεμένο παρελθόν μας, εγώ εξα-

κολουθούσα να έχω αμφιβολίες. Δηλαδή, από τη μια το έβρισκα υπέροχο που θα μπορούσαμε επιτέλους να είμαστε μαζί έπειτα από τόσους αιώνες χωριστά· από την άλλη, όμως, ήταν πολύ για μένα. Ήταν πολλά αυτά που έπρεπε να εγκαταλείψω.

Και ενώ στην αρχή νομίζαμε ότι η επιλογή ήταν αποκλειστικά δική μου, ότι θα μπορούσα να συνεχίσω να πίνω το ελιξίριο και να αποδεχθώ την αθανασία μου ή να την αγνοήσω τελείως, να ζήσω τη ζωή μου και να υποκύψω –κάποια στιγμή στο πολύ μακρινό μέλλον– στο θάνατό μου, τώρα ξέρουμε ότι δεν ισχύει κάτι τέτοιο.

Τώρα ξέρουμε την αλήθεια για το θάνατο των Αθανάτων.

Τώρα ξέρουμε για τη Χώρα της Σκιάς.

Το απέραντο κενό.

Την αιώνια άβυσσο.

Το μέρος όπου παραμένουν οι Αθάνατοι άψυχοι, απομονωμένοι για όλη την αιωνιότητα.

Ένα μέρος που πρέπει να αποφύγουμε.

«Ει... Χελούου! Γη καλεί Έβερ!» λέει η Χείβεν γελώντας.

Εγώ όμως απλώς ανασηκώνω τους ώμους μου. Αυτή είναι η μόνη απάντηση που σκοπεύω να της δώσω.

Η αντίδρασή μου την ενθαρρύνει να σκύψει προς το μέρος μου. «Με συγχωρείς, αλλά δε σε καταλαβαίνω καθόλου!» Με κοιτάζει εξεταστικά από την κορυφή ως τα νύχια. «Αυτή είναι η καλύτερη μέρα όλης της ζωής μου κι εσύ το μόνο που κάνεις είναι να εστιάζεις στα αρνητικά. Έβερ, ξύπνα! Μεταφυσικές δυνάμεις, σωματική υπεροχή, αιώνια νεότητα και ομορφιά. Σου λένε τίποτε όλα αυτά;»

«Χείβεν, δεν είναι μόνο χαρές και παιχνίδια. Είναι...»

«Ναι, ναι...» Παίζει τα μάτια της και πέφτει πίσω στο κάθισμα. Μαζεύει τα γόνατά της στο στήθος της και τα αγκαλιάζει σφιχτά με τα χέρια της. «Υπάρχουν κανόνες. Ορίστε το

κουσούρι! Το κατάλαβα, πάει και τελείωσε». Κατσουφιάζει, μαζεύει τα μαλλιά της στο πλάι και τα τυλίγει ξανά και ξανά σε έναν λαμπερό ξανθό κότσο. «Αλλά, έλεος! Δε σε κουράζει ποτέ να είσαι πάντα φορτωμένη με τόσες σκοτούρες και προβλήματα; Αυτό που θέλω να πω είναι ότι έχεις την καλύτερη ζωή που θα μπορούσε να έχει δοθεί σε κάποιον. Είσαι ξανθιά, γαλανομάτα, ψηλή, υγιής, χαρισματική. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το πιο σέξι αγόρι στον πλανήτη τυχαίνει να είναι τρελά ερωτευμένο μαζί σου». Αναστενάζει ενώ αναρωτιέται πώς γίνεται να μη βλέπω τα πράγματα από τη δική της σκοπιά. «Θέλω να πω, ας είμαστε ειλικρινείς. Άλλοι άνθρωποι μπορούν απλώς να ονειρευτούν αυτή τη ζωή και, παρ' όλα αυτά, εσύ συμπεριφέρεσαι λες και περνάς το μαρτύριο του αιώνα. Ειλικρινά, λυπάμαι που το λέω, αλλά νομίζω ότι είναι τρελό. Γιατί η αλήθεια είναι ότι εγώ νιώθω φανταστικά! Νιώθω ηλεκτρισμένη! Σαν να διατρέχει το κορμί μου ένας κεραυνός, από πάνω μέχρι κάτω! Και δεν υπάρχει περίπτωση να ταξιδέψω μαζί σου στη χώρα της θλίψης. Δεν υπάρχει περίπτωση να τριγυρίζω στο σχολείο φορώντας απαίσια μπλουζάκια με κουκούλες, γυαλιά ηλίου και με το iPod κυριολεκτικά φυτεμένο στο κεφάλι μου όπως έκανες εσύ. Τουλάχιστον τώρα ξέρω γιατί το έκανες. Για να αποφεύγεις όλες τις φωνές και τις σκέψεις, σωστά; Όπως και να έχει, εγώ αποκλείεται να ζήσω έτσι. Εγώ σκοπεύω να το ασπαστώ ολόψυχα. Και σκοπεύω να ρίξω πολύ ξύλο στη Στέισα, την Όνορ και τον Κρεγκ αν τολμήσουν να ενοχλήσουν εμένα ή τους φίλους μου!» Σκύβει προς τα εμπρός, ακουμπάει τον αγκώνα της πάνω στο γόνατό της και μισοκλείνει τα μάτια της. «Όταν σκέφτομαι το τι πέρασες εξαιτίας τους... και εσύ απλώς γύριζες και το άλλο μάγουλο και τα δεχόσουν...» Σφίγγει τα χείλη της. «Δεν το καταλαβαίνω».

Την κοιτάζω. Ξέρω ότι μπορώ απλώς να χαμηλώσω την

ασπίδα μου, να σκεφτώ την απάντηση και ν' ακούσει τις λέξεις μέσα στο κεφάλι μου, αλλά επειδή ξέρω ότι θα είναι πιο αποτελεσματικό αν το πω δυνατά, λέω: «Φαντάζομαι, επειδή το τίμημα ήταν τόσο υψηλό... η οικογένειά μου που χάθηκε... το ότι δεν μπόρεσα ποτέ να διασχίσω...» Κάνω μια παύση, συγκρατώντας τις λέξεις για να μην ξεγλιστρήσουν από το στόμα μου. Δεν είμαι έτοιμη να της εξηγήσω για τη Χώρα του Καλοκαιριού, αυτή την εντυπωσιακή κρυφή διάσταση ανάμεσα στις διαστάσεις ή για τη γέφυρα που οδηγεί όλους τους θνητούς στην απέναντι όχθη – τουλάχιστον δεν είμαι έτοιμη ακόμη. Ένα ένα, με τη σειρά. «Απλώς, θα είμαι πάντα εδώ. Δε θα μπορέσω να περάσω στην απέναντι όχθη για να ξαναδώ την οικογένειά μου...» Κουνάω το κεφάλι μου. «Και, ναι, για μένα τουλάχιστον, αυτή η ποινή είναι αρκετά μεγάλη».

Σκύβει προς το μέρος μου με αυτή τη λυπημένη έκφραση στο πρόσωπό της που μου θυμίζει κουτάβι, αλλά αμέσως τραβιέται μακριά. «Ουπς! Συγγνώμη! Ξέχασα πόσο απεχθάνεσαι να σε αγγίζουν». Ζαρώνει τη μύτη της και στερεώνει πίσω από το αυτί της με τα αμέτρητα σκουλαρίκια μια τούφα μαλλιά που τα μπερδεύει ο αέρας.

«Δεν απεχθάνομαι να με αγγίζουν», εξηγώ σηκώνοντας τους ώμους. «Απλώς, μερικές φορές... κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει πολύ αποκαλυπτικό, αυτό είναι όλο».

«Θα είναι και για μένα έτσι;»

Την κοιτάζω, δίχως να έχω την παραμικρή ιδέα για τα χαρίσματα που μπορεί να κρύβει μέσα της. Έχει ξεπεράσει ήδη τόσο πολύ τον μέσο όρο με ένα μόνο μπουκάλι ελιξίριο, οπότε, ποιος ξέρει τι θα γίνει με ένα ολόκληρο κασόνι;

«Δεν ξέρω». Σηκώνω τους ώμους. «Κάποια από αυτά οφείλονται στο γεγονός ότι πέθανα και πήγα...»

Τα μάτια της στενεύουν καθώς πασχίζει να διαβάσει τις

σκέψεις μου. Ωστόσο, η ασπίδα που μόλις έφτιαξα δεν τη βοηθά να κάνει μεγάλη πρόοδο.

«Λοιπόν, ας πούμε απλώς ότι βίωσα μια σχεδόν θανατηφόρα εμπειρία. Αυτό συνήθως αλλάζει τα πράγματα». Σταματάω το αμάξι στο δρόμο της.

Με κοιτάζει με βλέμμα επίμονο, πολύ έντονο· και ενώ τραβάει νωχελικά με τα δάχτυλά της ένα μικρό σκίσιμο στο καλσόν της λέει: «Μου φαίνεται ότι επιλέγεις προσεκτικά αυτά που θέλεις να μάθω». Ανασηκώνει το φρύδι της, προκαλώντας με να το αρνηθώ.

Εγώ όμως δεν το κάνω. Δεν κάνω τίποτε πέρα από το να κλείσω τα μάτια και να γνέψω το κεφάλι. Έχω κουραστεί να λέω ψέματα και να τα κουκουλώνω όλη την ώρα. Νιώθω όμορφα που παραδέχομαι κάποια πράγματα.

«Μπορώ να ρωτήσω γιατί;»

Σηκώνω τους ώμους μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα. Μετά την κοιτάζω. «Είναι πολλά, και δεν μπορείς να τα αφομοιώσεις όλα αμέσως. Κάποια πρέπει να τα βιώσεις για να τα καταλάβεις, ενώ κάποια άλλα... λοιπόν, πολλά απ' αυτά μπορούν να περιμένουν. Αν και υπάρχουν ακόμη ένα-δυο πραγματάκια που πρέπει να μάθεις».

Παρκάρω στο δρόμο της. Ψαχουλεύω την τσάντα μου και της δίνω ένα μεταξωτό σακουλάκι, σαν κι αυτό που μου είχε δώσει ο Ντέιμεν.

«Τι είναι αυτό;» Τραβάει τα κορδόνια, χώνει μέσα τα δάχτυλά της και βγάζει μια μικρή δέσμη χρωματιστών κρυστάλλων που είναι δεμένοι μεταξύ τους με κάτι λεπτούς χρυσαφένιους κρίκους και κρέμονται από ένα μαύρο μεταξωτό σκοινί.

«Είναι ένα φυλαχτό», λέω κάνοντας ένα νεύμα. «Είναι... είναι σημαντικό να το φοράς συνέχεια. Σχεδόν καθημερινά από δω και στο εξής».

Το κοιτάζει στενεύοντας τα μάτια της και το παίζει μπροσπίσω παρακολουθώντας τους κρυστάλλους να αιχμαλωτίζουν και να αντανakλούν το φως του ήλιου.

«Έχω κι εγώ ένα». Το τραβάω μέσα από το μπλουζάκι μου και αποκαλύπτω τη δική μου δέσμη κρυστάλλων.

«Γιατί το δικό μου είναι διαφορετικό;» Κοιτάζει πότε το ένα και πότε το άλλο. Τα συγκρίνει, τα αντιπαραβάλλει και προσπαθεί να αποφασίσει ποιο είναι το καλύτερο.

«Γιατί κανένα δε μοιάζει με το άλλο. Όλοι έχουμε διαφορετικές... ανάγκες. Αυτά τα φοράμε για να μας προστατεύουν».

Με κοιτάζει.

«Έχουν προστατευτικές ιδιότητες». Σηκώνω τους ώμους, ξέροντας ότι βουτάω στα βαθιά. Είναι το κομμάτι για το οποίο διαφωνήσαμε με τον Ντέιμεν.

Γέρνει το κεφάλι της στο πλάι και ζαρώνει το πρόσωπό της. Αν και δεν είναι ακόμη σε θέση να διαβάσει τις σκέψεις μου, ξέρει καλά ότι φροντίζω να τις κρατάω κρυφές. «Μας προστατεύουν από τι ακριβώς; Εννοώ, είμαστε Αθάνατες, σωστά; Πράγμα που, αν δεν κάνω λάθος, σημαίνει ότι θα ζήσουμε αιώνια. Και παρ' όλα αυτά μου λες ότι χρειάζομαι προστασία; Για να είμαι ασφαλής;» Κουνάει το κεφάλι της. «Συγγνώμη, Έβερ, αλλά δεν το καταλαβαίνω. Από ποιον ή από τι μπορεί να χρειαστεί ποτέ να προστατευτώ;»

Παίρνω μια βαθιά ανάσα διαβεβαιώνοντας τον εαυτό μου ότι κάνω το σωστό – το μόνο που μπορώ να κάνω, ανεξάρτητα από το τι μπορεί να πιστεύει ο Ντέιμεν. Έτσι, λέω, ελπίζοντας να με συγχωρήσει: «Πρέπει να προφυλαχθείς από τον Ρόμαν».

Η Χέιβεν κουνάει το κεφάλι της και σταυρώνει τα χέρια της, αρνούμενη να το πιστέψει. «Από τον Ρόμαν; Αυτό είναι γελοίο. Ο Ρόμαν δε θα μου έκανε ποτέ κακό».

Μένω με το στόμα ανοιχτό. Δεν μπορώ να πιστέψω στα αυτιά μου, ειδικά μετά από όλα αυτά που της είπα.

«Συγγνώμη, Έβερ, αλλά ο Ρόμαν είναι φίλος μου. Και όχι ότι σε αφορά, αλλά η αλήθεια είναι ότι σύντομα θα γίνουμε κάτι παραπάνω από φίλοι. Και επειδή δεν είναι δα και κανένα μυστικό ότι τον μισείς από την πρώτη στιγμή που τον είδες, δε με εκπλήσσει καθόλου αυτό που λες τώρα. Λυπηρό, αλλά όχι απροσδόκητο».

«Δεν τα βγάζω από το μυαλό μου». Σηκώνω τους ώμους, προσπαθώντας να διατηρήσω την ψυχραιμία που έχω ήδη χάσει. Ξέρω ότι αν υψώσω τη φωνή μου, αν την πιέσω να δει τα πράγματα από τη δική μου σκοπιά, δε θα έχει κανένα αποτέλεσμα σε έναν άνθρωπο τόσο πεισματάρη όπως αυτή. «Ναι, ίσως έχεις δίκιο, δεν τον συμπαθώ, αλλά αν σκεφτείς ότι προσπάθησε να σε σκοτώσει και όλα αυτά... Λοιπόν, πες με τρελή, αλλά νομίζω ότι αυτή είναι μια αρκετά καλή αιτία. Έχω ακόμη και μάρτυρες. Δεν ήμουν μόνο εγώ εκεί, ξέρεις!»

Μισοκλείνει τα μάτια της και χτυπά το χερούλι της πόρτας με τα νύχια της. Μετά λέει: «Εντάξει. Οπότε, για να καταλάβω, ο Ρόμαν προσπάθησε να με δηλητηριάσει με ένα “πειραγμένο” τσάι...»

«Με μπελαντόνα – γνωστή και ως “άτροπος η δελεαστική”».

«Τέλος πάντων...» Διώχνει τη σκέψη μακριά με ένα νεύμα του χεριού της. «Το θέμα είναι ότι ενώ ισχυρίζεσαι πως ο Ρόμαν προσπαθούσε να με σκοτώσει, εσύ, αντί να καλέσεις το ασθενοφόρο, απλώς περνάς μια βόλτα από εκεί για να το διαπιστώσεις και μόνη σου. Δηλαδή, αυτό τι σου λέει; Προφανώς δεν το πήρες και πολύ στα σοβαρά, οπότε γιατί να το πάρω εγώ;»

«Προσπάθησα να καλέσω το ασθενοφόρο... αλλά ήταν... περίπλοκο». Κουνάω το κεφάλι μου. «Έπρεπε να διαλέξω

ανάμεσα... ανάμεσα σε κάτι που χρειαζόμουν απεγνωσμένα... και σ' εσένα. Και όπως βλέπεις, διάλεξα εσένα».

Με κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια ενώ το μυαλό της παίρνει αμέτρητες στροφές, δίχως να λέει κουβέντα.

«Ο Ρόμαν υποσχέθηκε ότι θα μου έδινε αυτό που χρειαζόμουν αν σε άφηνα να πεθάνεις. Αλλά δεν μπορούσα να το κάνω... κι έτσι...» Δείχνω προς το μέρος της. «Τώρα είσαι Αθάνατη!»

Κουνάει το κεφάλι της και ρίχνει μια ματιά γύρω της. Εστιάζει την προσοχή της σε κάτι παιδιά από τη γειτονιά που ανεβοκατεβαίνουν το δρόμο με ένα πειραγμένο αμαξάκι του γκολφ. Παραμένουμε βουβές για αρκετή ώρα. Όταν πάω να μιλήσω, η Χέιβεν λέει: «Λυπάμαι που δεν πήρες αυτό που θέλεις, Έβερ. Αλήθεια, λυπάμαι πολύ. Αλλά κάνεις λάθος για τον Ρόμαν. Αποκλείεται να με άφηνε να πεθάνω. Σύμφωνα με αυτά που είπες, είχε το ελιξίριο δίπλα του, έτοιμο να το χρησιμοποιήσει σε περίπτωση που έκανες άλλη επιλογή. Εξάλλου, νομίζω ότι γνωρίζω τον Ρόμαν λίγο καλύτερα από σένα, και η αλήθεια είναι ότι ξέρει πόσο δυστυχημένη είμαι με όλα αυτά που συμβαίνουν στην οικογένειά μου...» Σηκώνει τους ώμους. «Μάλλον ήθελε να με κάνει Αθάνατη για να με απαλλάξει, αλλά δεν ήθελε να γίνει εκείνος γεννήτοράς μου, μια και είναι μεγάλη ευθύνη. Είμαι σίγουρη ότι αν δε με έκανες εσύ να πιω, θα είχε μεσολαβήσει εκείνος. Παραδέξου το, Έβερ. Έκανες λάθος επιλογή. Έπρεπε απλώς να παίξεις με τους κανόνες του και να παραδεχτεί την μπλόφα του».

«Δεν υπάρχει γεννήτορας», μουρμουρίζω στριφογυρίζοντας τα μάτια μου διακριτικά. Απ' όλο αυτό το τροπάριο, εκεί αποφασίζω να εστιάσω; Κουνάω το κεφάλι μου και ξαναρχίζω. «Δεν είναι έτσι... καμία σχέση... Είναι...» Η φωνή μου αργοσβήνει όταν στρέφει το βλέμμα της μακριά, απόλυτα πεπεισμένη για ένα πράγμα: Έχει δίκιο, και έχω άδικο. Και από

τη στιγμή που προσπάθησα να την προειδοποιήσω για όλους τους κινδύνους που αφορούν εκείνον, ο Ντέιμεν δε θα έχει δικαίωμα να με κατηγορήσει γι' αυτό που πρόκειται να της ζητήσω.

«Ωραία! Πίστευε ό,τι θέλεις. Απλώς, κάνε μου μια χάρη. Αφού σκοπεύεις να κάνεις παρέα με τον Ρόμαν, το μόνο που σου ζητάω είναι να φοράς πάντα το φυλαχτό σου. Σοβαρά. Μην το βγάλεις ποτέ. Για κανένα λόγο. Και...»

Με κοιτάζει με το φρύδι ανασηκωμένο και την πόρτα μισάνοιχτη, με έντονη την παρόρμηση να βγει από το αμάξι και να απομακρυνθεί από μένα.

«Και αν το λες σοβαρά ότι θέλεις να μου το ανταποδώσεις που σε έκανα Αθάνατη...»

Οι ματιές μας διασταυρώνονται.

«Τότε, θέλω να πάρεις κάτι που έχει ο Ρόμαν».

Η Έβερ προσπαθεί να βοηθήσει τη Χείβεν να συνηθίσει τη νέα ζωή της ως Αθάνατη. Αλλά η Χείβεν, μεθυσμένη από τις δυνάμεις της, φέρεται απερίσκεπτα, διακινδυνεύοντας να αποκαλύψει τον μυστικό κόσμο των Αθανάτων.

Την ίδια στιγμή η Έβερ βυθίζεται ακόμη περισσότερο στη σκοτεινή μαγεία, προκειμένου να απελευθερώσει τον Ντίμεν από τη δύναμη του Ρόμαν. Αλλά τα μάγια στρέφονται εναντίον της και τότε συνειδητοποιεί με τρόμο ότι κάτι τη σπρώχνει στον Ρόμαν. Αγωνίζεται να καταπολεμήσει αυτό το πρωτόγνωρο πάθος της, αλλά ο Ρόμαν εκμεταλλεύεται την αδυναμία της. Η Έβερ, έτοιμη να υποκύψει, στρέφεται για βοήθεια στον Τζουντ, θέτοντας σε κίνδυνο όλα όσα γνωρίζει και αγαπάει για να σώσει το μέλλον της με τον Ντίμεν...

Το τέταρτο βιβλίο της σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ της Άλισον Νόελ ακόμη πιο σκοτεινά γοητευτικό, καθώς η Έβερ αγωνίζεται για την αληθινή αγάπη που κυνηγάει εδώ και αιώνες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ 08459

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ